

MAJKL
KALAHAN

U potrazi za
GREJS KELI

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Michael Callahan

SEARCHING FOR GRACE KELLY

Copyright © 2015 by Michael Callahan

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Filomeni i Digan

PROLOG

Decembar 1955.

Sasvim je dobro, pomisli ona i još jednom usnama stisne papirnu maramicu. Malo se izmakne od toaletnog stola i ponovo se pogleda. Možda malo svetlog pudera. Zatvara pudrijeru, ustaje i odmiče se dalje od ogledala. Poslednji dug pogled: vuneni kostim šiven po meri (za petnaest dolara u *Openhajm Kolinsu* u Zapadnoj trideset četvrtoj ulici), niska bisera, rukavice i šešir. Otkad je dovoljno odrasla da se razume u modu, vodila se jednim jedinim uverenjem, i to onim Edne Vulman Čejs, urednice *Voga*: „Modu možeš kupiti. Stila moraš imati.“

Uvlači ruke u kaput. Napolju neće biti dugo, ali svejedno biće napolju. Duboko udahne.

Spremna sam.

Da ponese tašnu? Da, u njoj joj je lična karta. Stavi je preko savijene ruke, ispije poslednji gutljaj viskija iz kristalne čaše s toaletnog stola, oseti kako joj se on, onako topao i gorak, kotrlja niz grlo. Kad okrzne pogledom kofer i kutiju za šešire uz vrata, zatitra joj osmeh. I kofer i kutija za šešire su prazni. Hvala bogu, ni jedna ni druga devojka nisu imale

prilike da ih dižu pre nego što su izašle. Inače bi je otkrile. I šta bi onda ona?

Izlazi u hodnik. Tiho je. Petak je, poslednji pred Božić. Većina devojaka je već otišla. One srećnije pijuckaju šampanjac na sastancima u *Rodi* ili *Harvinu*, ostale su uveliko u vozu ili autobusu na putu kući za praznike, torbi punih, prepunih laži o uzavrelim danima u velikom gradu. One što su ostale, raštrkane su po zgradi. Poznate kao „one žene“, mada ih niko tako otvoreno ne zove, svaka za sebe sedi iza zaključanih vrata, a jedino društvo su im mlak čaj i ukrštenice.

Obilazi lift. Ako uđe u njega, svakako će je ispitivati ona što njime upravlja, uvek željna priča. Umesto toga, izađe na vrata u dnu hodnika što vode na stepenište, pa krene polako i uporno uz stepenice.

Petnaest minuta joj treba da stigne do vrata, gurne ih i oseti nalet reskog noćnog vazduha. Ostala je bez daha od penjanja na toliko spratova u visokim potpeticama, ali prija joj što joj hladnoća steže grudi. Priđe ogradi i pogleda Njujork – prelepi, divni, opojni Njujork, koji vri od života, a svaki njegov osvetljeni prozorčić je priča za sebe: o nekom, o nečem, o slomljenom srcu i pobedi, o radosti, bolu, gluposti, tuzi, seksu, smehu, izdaji, usamljenosti.

Još jednom duboko udahne, spusti ruke na ogradu. *Ova noć je, pomisli, veličanstvena za umiranje.*

PRVO POGLAVLJE

Jun 1955.

Neobično je da tako velika zgrada, s tako mnogo ljudi što žure u najrazličitijim pravcima, bude tako tiha. A ipak buka na Velikoj centralnoj stanici nije zbrka zvukova, kako bi se očekivalo od „najveće železničke stanice na svetu“, već pre neko tiho, stalno brujanje, kao tok električne struje, hranjeno stotinama i stotinama ljudi što se mimoilaze.

Lora je poželela da tu ostane. Samo da stoji mirno i *bude* tu. Da stoji nevidljiva i bezbedna uz onaj elegantan stari sat usred terminala i da prouči lice svakog ko naiđe i udalji se. Da zamisli njihove priče, izmisli bajke o ponovo sjedinjenim davno izgubljenim ljubavnicima, što trče jedno drugom u susret, zapljusnuti suncem s visokih, uskih prozora kao u katedrali. U takvim trenucima osetila bi kako joj telo napijnje energija. Mogla bi da napiše njihove priče. Napisaće ih. Uostalom, zbog toga je i došla.

Ponovo je pogledala na sat. Jedan.

Bolje da pozovem.

Naslagala je kofere uza zid uz telefonske govornice i ušla u poslednju. „Operater?“, rekla je. „Molim vas, htela

bih da obavim poziv na račun u Griniču u Konektikatu. Grinič 1, 3453.“

Javio se Dejvid. Za jedanaestogodišnjaka bio je čudno opsjednut telefonom, uvek je hteo sam da se javi, što niko nije umeo da objasni, ali su svi prećutno prihvatili, srećni što nije stekao neke još čudnije navike. Njegovog brata od tetke povremeno bi zatekli kako nosi majčin nakit, što su opet svi znali, ali nikad nisu priznavali. U porodici Dikson o takvim stvarima se ne priča.

„Zdravo, momčino, ovde Lora“, kazala je obradovavši se iskrenom oduševljenju u njegovom glasu kad ju je zasuo lavinom pitanja o vožnji vozom, o stanu – prestala je da mu objašnjava kako je to samo jedna soba – u koji zapravo još nije kročila. „Ne, ne, ne“, ponavljala je trudeći se da ga prekine. „Još sam na železničkoj stanici. Obećavam da ću ti napisati dugačko pismo i sve opisati čim budem imala to sve. Reći ću ti samo da sam ti već nešto kupila.“

Zazvučao je kao da bi zaista mogao da pruži ruku kroz slušalicu u uzme to. „Šta?! Šta?!“

„Najnovijeg *Betmena*. Izgleda da ih ovde dobijaju ranije nego kod *Karsona*.“ Već sasvim pomahnitao, navalio je da sazna kako izgleda prednja korica, o čemu se radi u stripu. Preturala je po torbi i izvukla julsko izdanje *Detektivskog stripa*. „Hiljadu i jedno bekstvo *Betmena* i *Robina*“, prenela mu je i pažljivo opisala sliku s naslovne strane s *Betmenom* i njegovim vernim pomoćnikom kako vezani samo što se nisu utopili. Marmi nije volela što Dejvid čita stripove – „*Supermen* mu neće omogućiti prijem na *Jejlu*“, bila joj je omiljena izreka – ali otac je isticao kako je to bolje nego zavisnost od televizije. „Poslaću ti ga po mami kad dođe u posetu.“

„Ne, ne!“, usprotivio se dečak. „Ona će ga baciti.“

Bio je u pravu. „Hmm. Dobro, šta kažeš na ovo: sakriću ga u drugi poklon za tebe. Da vidimo hoće li upaliti. Znači da ćeš dobiti dva poklona iz Njujorka.“

Umiren time, otišao je da pozove majku. Lora je zamislila Marmi kako čeka uz telefon da je ona pozove, ali je čula Dejvida da urla uz stepenice da majka digne slušalicu. Možda ju je opet bolela glava.

Linija je oživela uz škljocanje. „Spusti slušalicu, Dejvide“, kazala je majka. Telefon u kuhinji je kliknuo. „Znači, stigla si živa i zdrava? Jesi li u hotelu?“

„Ne, još sam na Velikoj centralnoj stanici. Ona je...“

„Terminal, dušo. To je Veliki centralni *terminal*. Molim te budi precizna, Loro. Dobro vaspitane žene uvek su precizne.“

Lora je oštro udahnula. „Naravno“, promrmrljala je. Poželela je majci da objasni kako preciznost nije ono što se gleda, što je važno. Trenutno je važno biti dole u baru *Ostriga* i pijuckati koktel tom kolins, voditi duhovit razgovor s trgovačkim putnikom iz Sent Luisa koji smatra da je ona najčarobnija i najfinija devojka na svetu i nikad nije čuo za Grinič u Konektikatu i, ama baš nikad, ne želi da ode tamo.

Ipak je znala da ne treba to da kaže i da nikad to neće reći. Pogrešna reč i vratiće se prvim vozom u Grinič. Možda više nikad neće otići odatle.

„Ne zaboravi da ćemo za dve nedelje tetka Mardžori i ja doći da te odvedemo da pokupuješ ostatak garderobe“, pričala je Marmi. „Ne možemo dozvoliti da radiš na Aveniji Leksington i ne izgledaš najbolje moguće.“

„To je samo na jedan mesec“, podsetila ju je Lora.

„Loro, to je *Madmoazel*. Ne možeš otići u najmoderniji časopis za američke studentkinje i ne izgledati odgovarajuće.“ Istrgao joj se umoran uzdah. „Naravno, otići ćemo do *Bendela* i do *Bergdorfa*, a onda možda, ostane li nam

vremena, skoknuti do *Noksa, šeširdžije*. Tetka Mardžori će hteti da jedemo u Kolonijalnom klubu, što će me izmučiti do ludila, ali tu se valjda ništa ne može.“ Lora je uporno pratila pogledom ženu u Altmanovoj haljini na tufne i spremala se da je prokomentariše kad joj se majka blago nakašljala, što je njen izveštačeni znak da je razgovor završen. „Kazaću ocu da si bezbedno stigla. Idi pravo u hotel i pozovi nas sutra. Želim da čujem kakav je smeštaj i je li sve u redu.“

Posle deset minuta grad je promicao pored taksija što je jurio Trećom avenijom prema Istočnoj šezdeset trećoj ulici. Lora nije želela ništa da joj promakne, ali se naterala da sedi mirno. *Biće vremena za sve to*, pomislila je. *Nisam turista. Sad živim ovde. Iako možda samo na mesec dana.*

Ostale devojke – koje su kao i ona u časopisu *Madmo-azel* dobile zvanje „gostujućih urednica“ i koje će sastaviti godišnje studentsko izdanje časopisa za avgust – stići će istog vikenda. Lora je iskamčila od majke i oca da dođe nekoliko dana ranije jer će, kad se natenane smesti, biti svežija i oštija od ostalih devojaka kad prvog radnog dana sve uđu u kancelarije *Strit end Smita*. Marmi je iznad svega bila takmičarski raspoložena, što mogu da potvrde njene partnerke u bridžu. Međutim, petak je bio najranije što su joj dozvolili. Barem su je pustili da dođe sama.

Taksi je stao s leve strane, a vozač je zaustavio taksimetar udarcem šakom. „Četrdeset centi, šećeru“, rekao je.

„Ima li devojke koja ne bi želela da na ovom izuzetnom mestu živi i uči za budućnost?“, bilo je izazovno pitanje na poledini časopisa *Čarm*. Od trenutka kad ga je pročitala, s petnaest godina, Lora je znala da će jednog dana živeti u *Barbizonu, hotelu za žene*.

„Ime?“, pitala je žena strogog izgleda na prijavnici.

„Dikson. Lora Dikson“, odgovorila je.

„Da. Vi ste u grupi za *Madmoazel*, je li to tačno?“

„O, jeste. Samo sam htela da dođem malko ranije kako bih...“ Zašto se tako unervozila? „Da malo upoznam grad. Da se snađem.“ Zvučala je kao praznoglavica.

Gledajući i dalje preko naočara i nijednom je ne pogledavši, službenica je nastavila da traži po velikoj crnoj knjizi gostiju. „Da, dobro. Obično biste išli na razgovor s gospođom Mejhju pre nego što odete u sobu. Nažalost, danas nije u zgradi.“ Nešto je zapisala. „Ujutro ćete sići u devet za obilazak radi snalaženja i upoznavanja s prostorom i postupanjem. Molim vas da budete tačni.“

„Svakako“, klimnula je glavom Lora.

Službenica je digla pogled i odmerila je. Uprkos letnjoj vrućini, Lora je nosila najbolji par belih jarećih rukavica jer je smatrala da će to pokazati koliko predano želi da se uklopi u najpoželjniji smeštaj za mlade žene. Odabrala je lanenu haljinu s pojasom, žutu kao kanarinac, i slamni šešir uz odgovarajuću traku nadajući se da će time postići ukusan kontrast s tamnom kosom i očima. Ali u taksiju je bilo zagušljivo i vruće, a živci su joj pojačali znojenje. Kosa joj se umrsila pod šeširom, koji je sad izgledao pretenciozno i smešno. Rukavice su joj bile skoro natopljene na dlanovima. Želela je da u *Barbizon* uđe kao Džin Tirni, a umesto toga, pojavila se kao Džin Tani.*

„Uobičajeno bi bilo da vas smestimo s nekom devojkom u pripravničkom programu u časopisu, ali stigli ste ranije i te sobe još nisu slobodne“, govorila je ona žena. „Stoga moram da vas smestim s jednom od devojaka Kejti Gibbs.“ Lora nije imala predstavu ko je Kejti Gibbs, ali je pretpostavila da je

* Američka glumica i američki bokser iz XX veka. (Prim. prev.)

neko važan. „Ovo je“, nastavila je službenica pružajući Lori svetloplavu sveščicu, „*Barbizonov* priručnik, s pravilima i zahtevima za smeštene ovde. Molim vas, pročitajte ga pažljivo. Svako kršenje pravila predstavlja razlog za momentalno izbacivanje.“ Nakratko je digla pogled i hladno je odmerila kao što bi neko gledao nemirno dete prvog dana u školi. „Posebno bih vam skrenula pažnju na osmu stranicu.“

Lora je već htela da prelista svesku do osme stranice, kad joj je službenica mahnula. „Liftovi su iza ugla“, rekla je i levom rukom joj gurnula ključ preko pulta. „Dvanaesti sprat.“

Pet minuta kasnije, Lora je stajala pred svojom sobom i mučila se da ugura ključ u bravu, kad su se vrata iznenada otvorila, a ona samo što se nije srušila s visokih potpetica. „O, izvini! Izvini, izvini!“, uzviknula je oniža – nije mogla biti viša od metar i pedeset pet – nešto punija devojka kovrdžave crne kose i širokog srcolikog lica, tako prijatnog da čovek na njemu ne bi mogao da zamisli neraspoložen ili gnevan izraz. Pružila je ruku pored Lore i dohvatila joj prtljag. „Da ti pomognem!“

Lora je negodovala, ali devojka je već prišla i obema rukama podigla glomazan kofer, pa ga spustila na krevet s leve strane. „Mnogo mi je žao“, kazala je Lora, pa odbacila tašnu, šešir i *Barbizonov* priručnik pored njega. „Ispostavilo se da nisam uspela da se skromno spakujem.“

„Sad si stigla“, kazala je vedro devojka, pa joj prišla i pružila ruku. Lora nije bila sigurna otkud joj to, ali je pretpostavila da je devojka sa Srednjeg zapada. „Ja sam ti cimerka Dolores Hiki. Svi me zovu Doli. Osim babe, koja je vrlo religiozna i misli da je Dolores mnogo prikladnije, ali Dolores na latinskom znači nešto kao ’bol’ – znaš već kakvi su katolici – a ko još želi da se zove ’bol’? Zato volim što sam Doli.“

Iz Doli je zračila gotovo majčinska toplina, mada je Lora nagađala da ima možda godinu-dve manje od njenih dvadeset godina. Narednih petnaestak minuta Doli je trtljala o svemu i svačemu, od studija kod Kejti Gibbs – u školi za sekretarice čije su polaznice sve živele u *Barbizonu*, a većina se razišla preko leta, samo je Doli dobila honorarni posao kao daktilografinja u skromnoj izdavačkoj kući, pa ona ne mora da se vrati u Jutiku – onda kako se nedavno navikla na gorki koktel s viskijem u *Međašu*, kud je volela da odlazi iako je točionica, ali su im hamburgeri da umreš, mada zapravo ne bi trebalo da jede hamburgere, naravno zato što, pa pogledaj me, govorila je kao navijena. Dohvatila je Lorin hotelski priručnik, skočila na svoj krevet i zbacila cipele. „Jesi li već čitala ovo?“

Lora je ređala bluze u malenu komodu. „Ne, upravo sam ga dobila kad sam se prijavila“, rekla je. Odmakla se i bolje zagledala komodu. „Bože, je l’ su ovo sve fioke koje imamo“

„Jašta“, odgovorila je Doli listajući svesku. „Nije ti ovo *Ric*. Bez obzira na to šta piše u brošurama. Kad smo već kod toga, ne moraš da čitaš priručnik. Mogu ti reći sve što treba da znaš o životu ovde.“

„Dobro. Doli Hiki iz Jutike u državi Njujork. Šta je na osmoj stranici?“

Doli se zasmejala. „Ha! Mora da te je primila Mecgerova. Čuvena je po tome što se trudi da time zaplaši svaku devojkicu koja kroči na vrata.“

„Čime?“

„Osmom stranicom. Tu se govori o muškim posetiocima.“ Doli ju je pogledala mrdajući obrvama. Okrenula je tu stranicu i teatralno se nakašljala kao da će recitovati *Magbeta*. „’*Barbizon* razume...’“ Digla je pogled. „Još jedna zanimljivost. Uvek govore o *Barbizonu* kao da je čovek. Ili

Bog.“ Nastavila je da čita: „*Barbizon* razume da Njujork nudi neograničenu zabavu i razbibrigu za današnju uspešnu mladu ženu, kao i to da sastanak s udvaračem obogaćuje to iskustvo. Međutim, da bismo se uverili da su zaštićene pristojnost i čast naših stanarki, ni u kom trenutku nije dozvoljeno primati u lične prostorije muškarce osim oca i lekara. Stanarke koje žele da prime pohodioce...” Doli je opet digla pogled i kriknula: „*Pohodioci!* Kad je ovo pisano, 1890?“ Zatresla je glavom i učutala. „Dobro, izvini...’ pohodioce, mogu ih odvesti u javne salone u mezaninu ili na otvorenu verandu pošto im na prijemnom pultu obezbede posetilačku propusnicu’.“

Smejući se, Doli je bacila svesku. „Kladim se da su ceo ovaj odeljak maznuli iz priručnika karmelićanki.“

Lora je dotad brinula kakva će joj biti cimerka jer je očekivala da će je smestiti s nekom devojkom kao što je i sama, koleginicom s koledža što trčkara na visokim potpeticama, trudi se da ostavi utisak na one čelične, nepristupačne i besprekorne žene što vode *Madmoazel*. Došavši ranije, sprečila je to. Doli je bila žustra i iskrena. Lora ju je zamislila udatu, kako pegla košulje i pravi tone mesnih vekni, i još je presrećna što to radi. Za sebe nije znala kako će završiti. Nije ni marila, samo da ne postane Marmi.

Uzela je primerak *Muvi starsa*, časopisa koji je zatekla na komodi. Džejn Pael ju je gledala s naslovne strane, sva ozarena pod slamnim šeširom, ne mnogo različitim od onog s kojim je i sama stigla. Lora se zapitala je li to nekakav znak. Digla je časopis da se njim ohladi. „Ovde je grozno vruće“, kazala je.

„Deseta stranica“, šaljivo je odvrtila Doli. „Nisu dozvoljeni električni uređaji.“

„Za ime boga, ventilator nije aparat za pravljenje galeta.“

„Mmmm... Baš bih volela da pojedem galetu. Sa sladoledom. Na šetalištu na Koni Ajlendu.“ Legla je na leđa i prekrstila noge. „Mada mi se čini da se Frenku to ne bi dopalo.“

Lora je smestila i poslednje bluze u fioku pa je gurnula da je zatvori. Kako će preživeti bez pegle? Opet se okrenula prema Doli. „Ko je Frenk?“

Doli se oslonila na lakat. „Moj momak. To jest, *bio* mi je nešto kao momak. Ipak mislim da će to opet biti. Oduvek se bojavao da ću se nagojiti. Njegova sestra Redžina je *stvarno* debela.“

„Od sve ove priče o hrani strašno sam ogladnela“, kazala je Lora i prošla prstima kroz vlažnu kosu. Za doručak je jela samo voće – Marmi je tvrdila kako će joj od slanine i jaja biti muka u vozu. „Hoćemo li da odemo da nešto pojedemo?“

Kafeterija u *Barbizonu* bila je mala i uska: dugačak pult, barske stolice i oko njih obruč kožnih separea u obliku potkovice. Uz to je, srećom, rashlađena klima-uređajem. Lora i Doli su sele u separe, a hladna kožna presvlaka im je bila melem za telo. „Oooo, ovo je lepo“, rekla je Doli pa se obazrela da nađe konobaricu.

Kao što se i moglo očekivati, mesto je bilo puno devojaka iz hotela, mada je Lora primetila i nekoliko sredovečnih, koje su sve sedele zasebno, udubljene u knjigu ili časopis. Doli je pogledala u istom pravcu.

„To su one što se sve plašimo da i same ne postanemo“, šapnula je.

„Kako to misliš?“

„*One žene*. Stigle su ovamo tridesetih i četrdesetih, kad su bile naših godina, ali nikad nisu otišle. To su *Barbizonove*

usedelice.“ Doli se prenaglašeno stresla. „Pre bih *umrla* nego da ovde živim s dvadeset pet.“

Naručila je sendvič sa salatom i jajima i koka-kolu. Lora je htela hamburger. Marmi bi to bilo mrsko.

Lori su uporno pogled privlačile *one žene*. Bilo ih je tri ili četiri raštrkane po kafeteriji; pomislila je kako svaka ima bar po trideset pet godina. Možda i četrdeset. Šta im se dogodilo pa su ostale tu? Jesu li zaista tako nesrećne kao što izgledaju dok sede, srču i čitaju *Elerija Kvina*? Jesu li nekad bile kao ona, mlade, nestrpljive i znatiželjne prema svetlu, oduševljene što su došle na Menhetn, a onda im je nešto krenulo užasno naopako? *Svaka ima svoju priču*, pomislila je. *Izjavljena ljubav, neodržano obećanje, otkriveno neverstvo...*

„Hej? Hej? Još si ovde?“, zvala ju je Doli i mahala rukama.

Lora se trгла u stvarnost. „Izvini. To je jače od mene. Obožavam da posmatram ljude. Zato i hoću da postanem pisac.“

„Pretpostavljam da je to zabavno. Pruža ti opravdanje da zabadaš nos u tuđe živote – au! Ne okreći se, ali vidi ko je upravo ušao.“

Lora je prenebregla protivrečnost u Dolinom upozorenju, pa se okrenula da vidi. Ušao je visok plav muškarac u blistavobeloj teniskoj košulji i lanenim pantalonama s naborima. Spustio je laktove na pult i naručio nešto od devojke koja kao da se izbezumila što od njega prima narudžbu.

„Ko je to?“, pitala je Lora.

Doli ju je pogledala s nevericom. „I ti ćeš raditi u časopisu? To je Boks Barns.“

Lora je zažmirila. Čovek je bio besprekorno negovan i nesumnjivo lep u onom stilu ljudi po kantri klubovima koje je upoznala odrastajući u Griniču. Očigledno je bio, ako ne baš sportista, ono sportski građen, s talasastom kosom,

savršeno zalizanom briljantinom, i prodornim plavim očima. Sve u svemu, muškarac kog su žene primećivale i često maštale o takvom. No bilo je još nečeg, neke magnetske privlačnosti koja se oko njega širila kao miris losiona za posle brijanja. Pogled mu se ukrstio s Lorinim, pa joj se osmehnuo. Ona se prestravljeno okrenula.

„Je li ti on to upravo namignuo?“, pitala je Doli naprasno nervozno.

„Ne budi smešna“, odgovorila je Lora. Osećala je kako se zapapuruje. Ako će reagovati ovako svaki put kad se pogleda s nekim muškarcem u Njujorku, boravak će joj biti vrlo kratak. „Dakle, ko je Boks Barns?“

Doli se nagnula preko stola. „Samo jedan od najpoželjnijih neženja u gradu, ludice. Naslednik je robne kuće *Barns end Foster* s Pete avenije. Otuda mu nadimak: kad je bio klinac, uvek se muvao po radnji, igrao se u praznim kutijama u kojima su dopremali robu.* Pravo ime mu je Bendžamin. Ili je možda Bobi. Svejedno, uvek izlazi po najsajnijim klubovima i ide po premijerama.“ Zavrtela je glavom. „Zaista bi morala da počneš da čitaš Holija Nikerbokera.“

Naišla je konobarica i spustila im na sto sendviče. Lora je iskoristila priliku da zatraži majonez, pa se okrenula tako da je krajičkom oka videla kraj pulta. Samo što tamo Boks Barnsa više nije bilo.

Pošto su se opet popele, Lora je pitala: „Zašto bi dasa kao što je Boks Barns dolazio u kafeteriju u *Barbizonu*? Živi li u blizini?“

„Nemam pojma“, odgovorila je Doli. „Mora da se ovde s nekim sastaje. Momci iz čitavog grada dolaze ovamo da

* Engl.: *box* – kutija. (Prim. prev.)

upoznaju *Barbizonove* devojke.“ Pogledala je Loru, koja je sad sedela na krevetu, pa tiho dodala: „Bar one koje izgledaju kao ti.“

„De, Doli. Ne mislim...“

Prekinuo ju je niz mahnitih udaraca u vrata. „Brzo! Brzo! Dovraga, otvaraj!“, začuo se glasan šapat s druge strane.

Njih dve su se upitno zgledale, a onda je Doli prišla vratima i otvorila ih. U sobu je upala visoka devojka plamenoride kose, pa brzo pomerila Doli i leđima gurnula vrata da ih zalupi.

„Dobro“, rekla je nedvosmisleno britanskim izgovorom. „Ako ko pita, bila sam ovde s vama čitavo poslepodne.“

DRUGO POGLAVLJE

Lora se ukočila, pa pokušala da se pokrene, da progovori, *uradi* nešto. Bilo šta. Bila je dobra devojka kojoj je postao poziv, pod budnim okom i staranjem majke, koja se potpuno posvetila ostvarivanju tog poziva, da bude ispravna devojka, devojka koja je već s dvanaest godina znala kako da elegantno priredi pravu čajanku. Znala je sve o tome kako se šta pravilno radi. Osim u slučaju da se pojavi sasvim jasan izbor nečeg nepravilnog.

Godinu dana ranije pročitala je članak u *Glamuru* pod naslovom „Devojka kakva sve devojke žele da budu“ pa je gledajući pred sobom ono riđokoso stvorenje zalepljeno za vrata sad imala samo jednu misao: *Želim da budem ona*. Želela je da bude smela, Britanka, da ima svilenkastu riđu kosu čvrsto stegnutu u punđu i ćubaste šiške, da izgleda elegantno u dezeriranoj haljini stegnutoj u pojasu dok priljubljena leđima uz vrata pokušava da spreči upad stvorova u filmu o čudovištima. Želela je da bude neustrašiva i nepredvidiva.

„Čuj, ne znam šta...“ Dolino negodovanje je prekinulo novo lupanje na vratima.

„Molim vas, dame, otvorite.“ Lora je odmah prepoznala taj glas. Mecgerova.

Upamtite, nemo im je ponovila riđokosa pokazujući prstom u pod nekoliko puta dok se obazrivo sklanjala s vrata. Doli im je neodlučno prišla osvrćući se prema nepoznatom, bajnom uljezu, pa ih je otvorila. Mecgerova je ušla.

„A tako, gospođice Vindzor. Vidim da ste zaista tu. Rečeno mi je da ste utrčali ovamo.“

„Obilazim drugarice“, odvratila je devojkica sa stavom princeze Margarete koja nehajno primećuje da je počela kiša. Spustila se na stoličicu u uglu sobe, pa lenjo pogledala kroz prozor.

„Tako.“ Mecgerova je odmerila Loru i Doli. „Vas dve, dame, dobro znate gospođicu Vindzor, zar ne?“

Doli je promucala: „O, ne bih rekla...“

„Ne“, priskočila je Lora naglašenije nego što je namećevala. „Kao što znate, gospođo, tek sam stigla ovamo. A gospođice Hiki i Vindzor su mi prišle i predstavile se, tako da se osećam kao kod kuće. Zajedno smo celo poslepodne.“

Zašto?, zapitala se. Zašto laže i štiti devojkicu koju dotad nikad nije videla, kojoj čak ni ime ne zna, i koja se u bog zna šta uvalila? Odgovor je znala gotovo i pre nego što je postavila pitanje. Zato što je to uzbudljivo. Zato što je ovo Njujork, početak *njenog* Njujorka i zato što se u Njujorku rade svakakve ludosti kakve ne bi uradila u Griniču, kao što je izmišljotina da nekog poznaješ, a zapravo ga prvi put vidiš.

„Je li tako“, izgovorila je Mecgerova. Lora je primetila Dolin uspaničen pogled i snagom volje uvela malo mira u sobu. Ako Loru uhvate u laži, posledice će biti pogubne – šta će Marmi reći ako je izbace iz *Barbizona* tek što je stigla? Međutim, adrenalin koji je sad buktao njenim telom nadjačao je sve ostalo.

„Da“, hladnokrvno je odgovorila. Krajičkom oka je uhvatila riđokosu kako i dalje odsutno zuri kroz prozor.

„To je baš zanimljivo“, nastavila je Mecgerova. „Zato što je gospođica Vindzor pre dva sata prijavila muškog gosta...“ Iz džepa suknje je izvukla papirić. „Izvesnog gospodina Sent Marksa. Dobila je propusnicu za salon na četvrtom spratu. A ipak“ – pogledala je Loru pravo u oči – „nema zapisa da je već pomenuti gospodin Sent Marks ikad otišao iz hotela. Zapravo, nekoliko devojaka prijavilo je neposredno meni“ – polako je skrenula onaj zastrašujući pogled prema riđokosoj – „da su gospođica Vindzor i gospodin Sent Marks viđeni u prilično, recimo, nezgodnom položaju u staklenoj bašti.“ Onim tamnim, ostrim očima pogledala je prvo Loru pa Doli, koja je sad izgledala kao da će se ispuvraćati.

„A vas dve ipak tvrdite da je gospođica Vindzor bila s vama celog poslepodneva. Gle, gle, kako je to zanimljivo! Kako ćemo *zaista* to srediti?“ Opet je pogledala Loru. „Nego, gospođice Dikson, možda biste hteli da ispričate kako ste tačno vas tri provele poslepodne. Bilo bi mi drago da mogu da podnesem podroban izveštaj vašoj majci.“

Na pomen Marmi osetila se kao da joj je neko zario lakat u rebra. Šta ako je *zaista* izbace zbog kršenja nekog pravila *Barbizona*? Njen postupak bi bio prijavljen časopisu *Madmoazel*, izgubila bi posao pre nego što bi i počela da radi. Roditelji bi morali da dođu po nju, da je kroz predvorje isprate kao nekog osumnjičenog za ubistvo dok bi ostale devojke stajale u grupicama i sve je gledale i zgađeno se sašaptavale. Lora je osetila kako je hrabrost polako napušta, kao vazduh što izlazi iz dečjeg rođendanskog balona.

„Ovaj...“, počela je.

„Mislim da treba da kažemo istinu“, ubacila se Doli prišavši i proturivši ruku ispod Lorine. „Znate, gospođo

Mecger, sve je tako... delikatno, kao što ćete svakako uvideti. Samo se trudimo da zaštitimo... gospođicu Vindzor. Naime, kojoj devojci neki zgodan momak ne zavrti mozak? A naravno i sami ste nesumnjivo videli gospodina Sinmarksa – kao san je, zar ne? – a gospođica Vindzor nije imala nameru da izlazi iz salona, naravno, ali onda je gospodin Sinmarks...”

„Da, gospodin Sent Marks“, ispravila ju je Lora.

„...naravno. Gospodin *Sent Marks* je mnogo toga čuo o staklenoj bašti, koja je zaista lepa, pa je ona pomislila: 'Nije strašno ako skoknemo donde, jelda?', a onda je gospodin Sent Marks postao pomalo, ovaj, prijateljskiji, moglo bi se reći, i na sreću tad smo gospođica Dikson i ja naišle i uspele da intervenišemo i njega ubedimo da je najbolje da skрати posetu, a njemu je bilo tako užasno neprijatno zbog čitavog slučaja da je rešio da ode na zadnja vrata, a nas tri smo pomislile da je tako najbolje da se izbegne gužva i tako... da. To je... sve. Tako je to bilo, jednostavno.“ Oči su joj bukvalno blistale, kao da je upravo maestralno odigrala ulogu na bini.

Lora je opet pogledala riđokosu, koja se po njenom mišljenju nije makla ni za dlaku s onog mesta u uglu, zadovoljna što ostaje iza bine dok se odvija ta drama čiji je sama tvorac. Haljinu je umešno raširila kao lepezu i njom pokrila stolicu s obe strane, a noge je ukusno prekrstila u gležnjevima, kao da pozira Horstu za portret. Ako je uopšte i bila zabrinuta, ničim to nije pokazivala.

„Izuzetno zanimljivo“, kazala je umorno gospođa Mecger, što je pokazivalo da ovo nije prvi put da joj poturaju jedva uverljivu, pa i budalastu verziju događaja povezanih s dolascima i odlascima nepredvidive gospođice Vindzor i jednog od njenih svakako mnogih muških gostiju. Pogledala je devojkicu koja je postojano mirovala. „Gospođice Vindzor, molim vas da ubuduće niko od vaših gostiju ne ide u

neodobrene 'obilaske' zgrade i da svaki izađe na *prednja* vrata. Jesmo li se razumele?“

Devojka je polako okrenula glavu. „Naravno“, rekla je i osmehnula se kao da je dobila pobjedničku ruku u bridžu. „Drago mi je da budem na usluzi. Prijatno vam poslepodne.“

„Molim vas, gospođice Dikson, da ne zaboravite sastanak s gospođom Mejhju sutra ujutro“, dodala je Mecgerova prilazeći vratima. „Prijatno, dame.“

Samo što je zatvorila vrata, Doli se srušila na krevet. „Blagi bože!“

„*Otkud* ti samo sve ono?“, pitala je Lora.

„Ubij me ako znam“, promrmljala je Doli u jastuk. Okrenula se i nasmešila. „U stvari, pomalo me brine ta sposobnost da lako lažem. Bojim se da to o meni govori nešto vrlo ružno.“

„Gluposti“, rekla je Lora. „Meni govori samo to da, nađem li se u škripcu, želim da budeš uz mene i izvučeš me.“

Doli se zakikotala, pa uspravila. „E pa, mislim da je ovo prikladan trenutak za upoznavanje“, rekla je pogledavši gošću. „Ja sam Doli, a ovo je Lora. Inače poznate kao devojke koje su ti upravo spasle guzicu.“

„Tačno“, vedro je prihvatila ona devojka, pa ustala sa stolice. „Vivijan Vindzor, ponosna kraljičina podanica. Bravo. Znala sam da sam kucnula na prava vrata. Gospode, kako mi treba pljuga.“ Izvadila je iz džepa paklicu cigareta i pripalila. Ponudila je Doli, a ova je spremno prihvatila.

Lora je odbila. „Nego, šta se zaista desilo s gospodinom Sent Marksom? Nadam se da je zaslužio ovu muku.“

„Fine devojke se ne ljube pa onda to rastrube. Što je upravo razlog da ja rastrubim. Nasuprot živopisnom izlaganju gospođice Doli, nažalost prava priča je prilično bleđa. Stoga mislim da ću se držati njene i u pamćenju zadržati

poslednji pogled na onog običnog pacova kako trči niz zadnje stepenice.“

Lora je bila ushićena devojčinim skoro aristokratskim držanjem, savremenim humorom. Žudela je da je još sluša kako govori. „Imam utisak da to za tebe nije baš nešto novo.“

„Misliš na matoru Mecgerovu? Bogo, nije. Već se razume-mo. Ona mi mrda prstom i preti da će me poslati u popravni dom za loše devojke, ja ništa ne govorim, pokazujem neka-kav oblik kajanja, pa svi srećno krenemo dalje. Moram reći da obično nisam primorana na ovakve predstave kao što je upadanje u sobe devojaka koje i ne znam. Vrlo neučtivo. Žao mi je. Ali svaka luka u oluji, i tako dalje, znate? Gledajte na to ovako: ako Britanci nešto znaju, to je šta je lepo ponašanje. Zato vas, u znak zahvalnosti što ste mi danas spasle ljupku 'zadnjicu', pozivam da večeras izađete sa mnom u *Rodu*.“

Doli je izgledala kao da će se onesvestiti. „Klub *Roda*!“, uzviknula je. „Bože! Je l' ti to ozbiljno?“

„To je samo noćni klub, nije sastanak s Rokom Hadsonom, ali mi je ipak drago što primećujem tvoje oduševljenje. Radim od deset, zato dođite kad hoćete posle deset pa ću vas smestiti.“

Lora je znala za *Rodu*. Bio je to noćni klub poznat po blistavom spisku brodvejskih i holivudskih poznatih ličnosti, koje su odlazile tamo da igraju i pijuckaju šampanjac. Gotovo je bilo nezamislivo da će prve večeri u Njujorku biti na takvom mestu. „Šta ti radiš tamo?“, pitala ju je.

„Prodajem cigarete“, odgovorila je Vivijan. „Doduše, jednog dana ću pevati u pratnji orkestra, ali zasad samo prodajem duvan i izbegavam nestašne ruke.“

„Pevaš!“, uzviknula je Doli kao da se zaprepastila što još nešto može biti zanimljivije od rada u *Rodi*.

„Samo za novac“, odgovorila je Vivijan. „E pa, moram da bežim. Videćemo se kasnije. Ćaos.“ Zatim je odjezdila na vrata, upadljivo drugačije nego što je ušla.

Dok je Lora razmišljala o tornadu Vivijan Vindzor – i o tome koliko je još iznenađenja čeka u baroknom *Barbizonu*, hotelu za žene – Doli je brinulo nešto. „Loro!“, jeknula je. „Šta ćemo, za ime boga, obući?“

Trebalo je da zaustave taksi. No od svega što je za kratko vreme saznala o Doli, štedljivost je bila jedna od prvih osobina. Doli ju je ubedila da je, s obzirom na to da je klub *Roda* samo deset blokova od njih (laž; u to nije uračunala poprečne blokove od Leksingtona do Pete) i da je vrlo lepo veće, najbolje da prošetaju do kluba.

Tek kad su stigle do Pedeset treće ulice, Lora je shvatila veličinu njihove greške. Rešila je da obuje nove crne cipele otvorenih prstiju i s visokim potpeticama koje su je sad žuljale; već je osećala kako joj se stvara plik iznad leve pete. Da sve bude još gore, veće je naglo postalo vlažno; kosa, koju je brižljivo očešljala u sjajne uvojke po ramenima, sva se ućebala.

Kad su stigle do crvene tende što se pružala nad pločnikom s natpisom KLUB RODA istaknutim velikim, upadljivim slovima, već joj se povratilo raspoloženje. „Zdravo, mi smo drugarice Vivijan Vindzor“, otcvrkutala je Doli namrgođenom vrataru. On je uporno gledao u spisak i s vremena na vreme zarežao kratko naređenje potrčku ili čistaču. Doli je pokušala još jednom. „Rekoh, mi smo drugarice...“

„Čuo sam te, dušo, i prvi put. Ne poznajem nikakvu Vivijan...“

„Vindzor. Ona ovde prodaje cigarete“, objasnila je Lora. „Pozvala nas je.“

Načas je podigao pogled, s izrazom lica kojim je iskazivao kako je od objašnjavanja da su pozvane još veće traćenje vremena to što mu govore da ih je pozvala devojka što prodaje cigarete. „Ma nije valjda? Baš lepo od njenog veličanstva. Bojim se da ste badava došle, dame. Klub *Roda* ne prima žene bez prasnje. To je politika kluba koja se strogo prime-njuje. Uživajte u ostatku večeri.“

Loru su noge ubijale, a krv joj je proključala zbog grubog odbijanja, pa ipak je razmišljala samo o tome kako bi se njena majka postavila u toj situaciji. Kako bi ona tražila da vidi samog vlasnika Šermana Bilingslija, te bi napravila takav lom da bi na kraju sedela u separeu s Bingom Krozbijem. Međutim, Lora je trpela bolove i bila preumorna od ranije drame s Vivijan da bi prizvala Marmi. „Hajde, uhvatićemo taksi za povratak“, rekla je.

Doli ju je odvukla od ulaza. „Jesi li *luda*?“, kazala je. „Pozvane smo u *Rodu* i ući ćemo u *Rodu*.“ Uхватила je Loru za ruku i ciminula je niz blok. „Hajde.“

Deset minuta su stajale na uglu Pedeset treće i Pete i posmatrale Njujorčane kako zuje u taksijima, autobusima i ponekom desotou. Lora se naslonila na zgradu i maštala o tome da potopi stopala, a Doli je šetala raskrsnicom kao panter. Lora se taman spremila da se pobuni i objavi kako će bez obzira na sve uskočiti u prvi taksi kad joj je Doli žurno prišla. „Pogledaj nadesno. Eno nam ulaznice.“

Lora joj je pratila pogled i ugledala dva muškarca od tridesetak – možda i četrdesetak – godina kako lagano idu ulicom i puše. Jedan je bio ćelav i debeo, a drugi žilav i bolje obučen, ali uskih očiju zbog kojih je ličio na ubicu iz nekog filma Džimija Kegnija. Muškarci su prešli Pedeset treću i

krenuli ka grupi parova na ulazu u *Rodu*. „Ne misliš valjda ozbiljno?“

„Čuj, trebaju nam samo dva topla tela za ulazak. Onda možemo da radimo šta god hoćemo.“

„Doli, ovi mogu da mi budu očevi!“

„Ma hajde, Lora! Prvo ti je veče u Njujorku! Pričamo o klubu *Roda*! Zar ne reče da si ovamo došla zbog pustolovina. E pa, evo ti pustolovine!“

Pre nego što je Lora uspela išta da kaže, Doli je već krenula pločnikom i smešeći se pošla prema onoj dvojici. „Izvinite, gospodo, mogu li vas zamoliti za cigaretu?“

„Kako se zoveš, slatkišu?“, pitao je mršavi. Po džepu sakoa je tražio paklicu cigareta. *Još i to*, pomislila je Lora. *Meni je dopao debeli*.

Pošto su se na brzinu predstavili jedni drugima i posle nekoliko dimova kamela, Doli je uspela privlačnim osmehom da obezbedi pratinju. Vrtar se donekle iznenadio i promrsio: „Imate sreće, večeras nije gužva.“

Loru je još jednom zapanjila Dolina dovitljivost, zbog koje joj se divila. *Treba da upamtim da se u Njujorku ovako radi*.

Nije napravila ni desetak koraka unutra kad je tištanje stopala zamrlo. Čak nije obraćala pažnju ni na debeli dlan na svojim krstima, koji ju je gurao prema stolu.

Ušla je u klub *Roda*.

Okrenuta plesnom podijumu, pevačica je bila usred ubrzane verzije *My Secret Love*, pune mirnog ritma bubnjeva i laganog zveckanja zvečaka, dok su se parovi blago njihali uz muziku, muškarci u tamnim odelima, a njihove pratilje u haljinama uskog korseta. Klima-uređaji su radili punom parom, ali je vazduh ipak bio prožet znojem, dimom i finim parfemima, koje su žene verovatno ranije nanele iz kristalnih bočica s malih toaletnih stolova. *Kako li je to*, razmišljala je

Lora, *stalno dolaziti na neko ovakvo mesto? Da ti je to normalna pojava, da sediš za stočićem uz nekog gospodina, a među vama sveća, pa da slušaš tiho zveckanje čaša i muziku što liči na zapljuskivanje peska talasima?* Pogledala je zastore na prozorima što se spuštaju sve do parketa podijuma za ples, pa načuljila uši da uhvati odjek glasnog, koketnog smeha žene koja je pijuckala šampanjac u separeu na drugoj strani sale, okružena dvojicom muškaraca u odelima s tankim prugama. Trudila se da zapamti taj prizor, svaki zavoj, okret i rasprskavanje svetlosti. *Ovo je to. Ovo je početak mog života.*

Snažan stisak po zglobu izvukao ju je iz misli. „Loro, gledaj – eno Talule Benkhed!“ Doli je pomalo preglasno šaputala i pogledom upućivala Loru na sto u uglu, gde je uzdržana, koščata žena, pretećih, duboko usađenih očiju i savršeno izvijenih obrva, pušila dugačku cigaretu i naizgled ignorisala ćaskanje čoveka koji je sedeo pored nje. Zaista je *ličila* na Talulu Benkhed.

Lora je pogledala za njihov sto. „Kuda su Mat i Džef otišli?“

„Nisu imali strpljenja da sačekaju konobara, pa su otišli po piće. Naručila sam i tebi brendi. Ovde se to pije.“

„Otkud ti znaš šta se ovde pije?“

„Loro, jednostavno znam tako nešto“, odvratila je Doli proučavajući salu u potrazi za sledećom Talulom Benkhed.

„Gle!“, začuo se podrugljiv uzvik sleva izgovoren engleski poletno. „Vidim da su stigle ubave deve iz *Barbizona*!“

„Ne bi trebalo uopšte da razgovaramo s tobom“, prosik-tala je Doli. „Imaš li pojma šta je sve trebalo da uradimo da bismo ušle ovamo? Ženama bez pratnje nije dozvoljen ulaz, što si ti baš zgodno zaboravila da pomenesh.“

„A izgleda da nemaju pojma ni ko si ti“, uskočila je Lora.

„Koješta“, prezrivo je rekla Vivijan. Nosila je oko vrata okačen poslužavnik natovaren cigaretama, kutijicama

s pepermintom i slatkišima. Pri prigušenom svetlu kluba svetla koža joj je zaista blistala. Plamenu kosu je podelila na stranu i pustila u mekim talasima preko oka, kao Veronika Lejk. Čak i u onoj neupadljivoj crnoj haljini kratkih rukava sa skromnim belim okovratnikom, uspela je da izgleda opasno i puteno, s onim punim i izazovnim, malo rastavljenim usnama premazanim samo ovlaš karminom skerletne boje. Lora je mrzela što joj zavidi, što čezne da bude tako zanimljiva i opaka, a bez mnogo truda. „Ti nesrećnici sa svojim spiskovima“, rekla je. „Čovek bi pomislio da čuvaju *Kafe de Pari*.“*

Gospodin za obližnjim stolom mahnuo joj je da mu donese cigarete. „Dužnost zove“, rekla je i udaljila se.

Lora nije ni primetila da na stolu pred njom stoji brendi. Debeli je sad stajao ispružene ruke. „Hoćeš li da igraš, malecka?“

Orkestar je svirao prve poletne taktove pesme *Amor. Radije bih radila geometriju*, pomislila je Lora. Ipak je znala da je Doli u pravu: bila je blesava. Došla je u klub *Roda*. Čuveni klub *Roda*, a nije u spavaonici ženskog koledža *Smit*.

„Volela bih“, rekla je.

On odista nije bio loš plesač. Začudilo ju je kako tako krupan čovek može da bude izvrstan na nogama, da je usmerava s lakoćom kojom bi postideo momke na njenom prvom balu. Preklinjala je tad Marmi da joj dozvoli da preskoči obrede kao što su bele rukavice i dugačka haljina, pa silaženje niz stepenice u stilu Brende Frejžer** da bi „ušla u društvo“. Velika bitka koju je izgubila. Ali dobila je rat. Sad je u prednosti poznatog terena.

* Noćni klub i kabare otvoren u Londonu 1924. (Prim. prev.)

** *Brenda Diana Duff Frazier*, čuvena američka pripadnica višeg društva, čije su slike s prvog bala izašle na naslovnim stranicama. (Prim. prev.)

„Bavim se rubljem“, kazao je Debeli.

„Molim?“

„Donje rublje. Znaš, damski već“, rekao je zaverenički. „Prodajem ga trgovcima na veliko. Možda baš sad nosiš nešto moje.“ Namignuo je i privukao je malo bliže.

Zaboga. Lora se osvrnula po podijumu. Koliko uopšte traje ples? Opet ju je bolela noga. Tražeći Doli, gledala je parove što se lagano vrte. Možda bi mogla da mahne Vivijan, da izjavi kako žudi za jednim laki strajkom. A možda jednostavno da kaže tom glomaznom plesnom partneru da je komunista.

Tad je ušao on.

Pratilja mu je bila gipka, i sama plava i, potpuno predvidljivo po Lorinoj proceni, tela u obliku peščanog sata uvučenog u tesnu večernju haljinu u petak uveče, kad su sve ostale žene bile u haljinama do kolena, kupljenim u robnoj kući. Boks Barns je bio u smokingu – očigledno su došli odnekud, možda s večere ili iz pozorišta – i radio je ono što bogati naslednici obično rade, smešio se, srdačno pozdravljao i uopšte se ponašao ljigavo. Nije bio više od tri metra od nje kad je shvatila da je nesvesno odvukla Debelog prema drugom kraju plesnog podijuma, gde je Boks sad doveo onu plavušu do stola i usput naručio piće.

Istina je bila prosta: on je božanstven. Beli zubi, ispolirani nokti, rub pantalona koji mu dopire taman do vrha lakovanih cipela. Mogao bi biti ubica, prevarant ili tek običan nitkov, ali nije mogla da porekne snagu njegove čiste lepote. Izraz „zlatan mladić“ izmišljen je za muškarce poput njega.

Prekini da zuriš.

Izmakla se i nasmešila Debelom upravo kad se pesma završavala. „Sjajan ste plesač“, rekla je vedro.

„Kad god je potrebno, lutko.“

Pošto je prošlo još dvadeset minuta i kad je popila drugi brendi, vraćala se iz toaleta pomalo ošamućena. Uspela je samo nekoliko minuta da masira stopalo pre nego što ga je vratila u cipelu. Ostavila je Doli na prugastoj stolici da petlja s uvojcima i razmišlja bi li njen bivši dečko Frenk bio ljubomoran da naiđe i vidi je kako igra s Kegnijevim pomoćnikom. Vraćajući se ka stolu, Lora je osećala da joj se javlja blaga glavobolja. Nije mogla ni da pomisli na još ćaskanja o ženskom rublju.

Umalo se nije sudarila s momkom koji čisti stolove. Kad je bolje razmislila, bilo je to pravo čudo – bilo Zemljine teže bilo njegove cirkuske akrobacije – što prazne čaše nisu poletele u pet različitih pravaca, ali bilo kako bilo, Lora se zanela unazad i osetila snažnu šaku na leđima i drugu na mišici. „Opa, bato.“

Okrenula se oko svoje ose pravo pred pogled Boksa Barnsa.

„Bojim se da ću morati da vas pustim, mlada damo.“

Htela je nešto da kaže, ali nije imala šta. Samo ga je dobro osmotrila, onako kako se gleda naročito egzotična životinja u zoološkom vrtu. Lice mu je bilo isto onako savršeno kao što je izgledalo i iz bezbedne udaljenosti plesnog podijuma. Samo mu se izbliza u plavim očima videla nešto jače naglašena podrugljivost koju je Lora pokušala da odagna kako joj ne bi pokvarila opsenu.

„Izvinite na nepristojnosti. Ja sam...“

„Znam ko ste“, izletelo joj je.

„Hmm. Imao sam utisak da znate.“

„Vi... zaista?“

„Pa danas ste me već gledali. Bili ste to *vi* u kafeteriji u *Barbizonu*, zar ne? A zurite u mene i čitavo veče.“

Malo se odmakla, istrгла iz njegovih ruku. „Da... ovaj, hvala. Na pomoći. Ovaj... u novim sam cipelama. I ne zurim.“

Nagnuo se prema njoj, s još podrugljivijim sjajem u očima, pa joj uputio širok osmeh kojim je nesumnjivo očarao desetine devojaka. Možda i stotine. „Nema potrebe da se pretvarate. U *Rodi* ste. Želite da vam veče bude posebno. Nemate čega da se stidite. Ja vam ga mogu omogućiti.“

„Videla sam da ste došli s nekim.“

„Znate, ima još večeri osim ove.“

Odjednom joj se razbistrilo u glavi. „Mislim da je posredi nesporazum.“

Boks ju je obavio rukom oko pojasa i privukao sebi. „Sumnjam.“

Silom je uzmakla. „Ne bi trebalo.“

Maska mu je spala samo malo. „Zar ćeš zaista da se pretvaraš da te je teško dobiti, mala? Mogu da imam koju god ženu hoću ovde.“

„Osim jedne.“

Nasmešio se. „Kako se zoveš?“

Premišljala se. *Gospode, kako je zgodan.* „Lora.“

„Lora šta?“

„Kakve veze ima?“

„Takve što želim da znam, a ljudi mi govore ono što želim da znam.“

Namerno mu je pogledala preko ramena. „Možda vam ljudi pružaju previše onoga što želite.“

Uzdahnuo je. „Izgleda da ne ostavljam najbolji utisak.“

„Naprotiv“, kazala je. „Ne ostavljate baš nikakav utisak.“

Namrštio se, a Lora nije znala zabavlja li ga to ili vređa. Sledeće reči je više ispljunuo nego izgovorio. „Ili si u zabludi ili glupa, možda i jedno i drugo.“